

РЕШЕНИЕ

№ 2876

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Борисова

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Теменужка Симеонова Въззивно гражданско дело № 20221100512793 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 24.07.2022 г. по гр.дело № 60167/20 г., СРС, II ГО, 57 с-в е **признал за установено** по реда на чл.422 от ГПК, че С. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, общ. Лозенец, ул. ****, дължи на ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД, ЕИК **** със седалище и адрес на управление: гр. София, район Красно село, ул. „**** заплащането съобразно заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК от 18.06.2020г. по ч.гр.д. №6493/2020г. по описа на СРС , II г.о., 57- ми състав, както следва: на основание чл. 79 от ЗЗД сумата от 2720,30 лв., представляваща стойността на незаплатена доставена и използвана топлинна енергия за топлоснабден обект - гараж №7 в гр. София, общ. Лозенец, ул. „****, за периода от 01.10.2016г. - 30.04.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 2720,30 лв. считано от 07.02.2020г. до окончателното ѝ изплащане; на основание чл.86 ал.1 от ЗЗД сумата от 339,74 лв., представляваща обезщетение за забавено изпълнение върху главницата от 2720,30 за периода 15.09.2017г. - 28.01.2020г.; на основание чл. 79 от ЗЗД сумата от 52,16 лв., представляващо възнаграждение за извършвано дялово разпределение в етажна собственост, където се намира топлоснабден имот

гараж № 7 в гр. София, общ. Лозенец, ул. „****“ за периода 01.01.2017г. - 30.04.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от 52,16 лв. считано от 07.02.2020г. до окончателното ѝ изплащане; на основание чл.86 ал.1 от ЗЗД сумата от 8,75 лв. - представляваща обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху главницата от 52,16 лв. за периода 03.03.2017г. - 28.01.2020г, като е **отхвърлил** иска за разликата над 8,75 лв. до пълния предявен размер от 9,16 лв., като неоснователен.

Решението, в частта, в която са уважени предявените иски е обжалвано с въззивна жалба от ответницата С. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, общ. Лозенец, ул. **** чрез пълномощника К. Ч. Т., ЕГН **** с твърдението, че решението е постановено в нарушение на чл.56 от Конституцията на РБългария. Твърди се, че съдът не се е произнесъл относно обстоятелството, че в гараж № 7 са били само 2 радиатора, като се прави опит „да се узакони по-голям брой радиатори.“ По този начин не са уточнени техническите параметри на процесния имот.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени процесното. Претендира разноски за настоящата инстанция.

Въззиваемото дружество „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул.“Ястребец“ 23 Б оспорва въззивната жалба.

Третото лице помагач не взема становище по въззивната жалба.

Съдът, след като обсъди по реда на чл.236, ал.2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалвана му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, поради което въззивният съд дължи произнасяне по отношение на правилността му.

От фактическа страна:

Предявени са искове по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.79, ал.1, пр.1, вр. чл.149 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД срещу С. Т. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. София, общ. Лозенец, ул. „****“ № 9, ** за признаване за установено, че ответникът дължи претендираните суми, посочени в ЗИ по чл.410 ГПК, по която е образувано гр.д. № 6493/20 г. на СРС, 57 състав..

Ищецът „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, като не е заплатил и дължимата такса за дялово разпределение. Твърди се, че ответникът е изпаднал в забава.

Ответникът в срока по чл.131 ГПК е оспорил предявените искове по основание и размер. Направено е възражение за давност.

Третото лице-помагач на страната на ищеца не е изразило становище по предявените искове.

От правна страна:

От представения по делото нотариален акт за дарение на недвижим имот № 061, рег. № 1406, дело 049 от 17.05.2003 г. е видно, че Ч.Ц. Т. и С. Т. Т. даряват на внука си К. Т. със съгласието на майка си С.Е. Т. недвижим имот, СИО, представляващ гараж № 7, находящ се на ул. „****” в жилищна сграда бл.Е/сега ул. „****”, построен върху държавна земя, комплекс „Лозенец“, гр.София, със застроена площ 37,88 кв.м., преустроен в студио за художници, като дарителите са си запазили правото на ползване върху имота докато са живи. Единият от дарителите е починал, а именно Ч.Ц. Т.. По делото не са ангажирани доказателства, че за процесния период правото на ползване, учредено върху процесния недвижим имот в полза на С. Т. Т., е погасено. Изводът е, че ответникът е единствен вещен ползвател на имота през процесния период, обстоятелство, необорено в настоящето производство. С учредяването на вещно право на ползване за собственика остава т.н. гола собственост, като реално вещният ползвател е този, който потребява доставената му топлинна енергия в имота. Правото на ползване определя титуляра му като страна в правоотношението с ищеца, тъй като е ограничено вещно право, което изрично е предвидено като основание за възникване на правоотношението по доставка на топлоенергия, съответно до погасяването му изключва както правото на собственика да упражнява фактическа власт и да ползва имота, така и по отношение на него да възникне правоотношение с ищеца. По-ограниченото по обхват вещно право ограничава упражняването правото на собственост, поради което обстоятелството, че друго лице е собственик на имота не е основание, за да възникне задължение за заплащане на топлинната енергия за процесния период.

Изводът е, че между страните съществува облигационно правоотношение по

договор за доставка на топлинна енергия, по силата на което за ищеца „Топлофикация София“ ЕАД е налице задължение да доставя в топлоснабден обект топлинна енергия, а за ответника е налице задължение да заплаща нейната цена, в качеството му на потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на параграф 1, т.42 от ДР на Закона за енергетиката, противно на възраженията на ответната страна. Ето защо, следва да се приеме, че ответникът се явява потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в редакцията след изменението с ДВ, бр. 54 от 2012 г., като исковият период обхваща времето от м.05.2018г. до м.04.2020г. По смисъла на тази норма, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл.36, ал.3. Съгласно § 1, т. 2а. (нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от ЗЕ / обн. ДВ 107/2003г./ и действалата преди нея норма на чл. 106а ал. 1 от ЗЕЕЕ /отм./ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Следователно между страните за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни Общи условия за продажба, съответно одобрение с Решение ОУ-026/11.05.2002г. на ДКЕВР и Решение № ОУ-067/12.12.2005г. на ДКЕВР. Този договор за търговска продажба се счита за сключен с конклюдентни действия - арг. чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката, като топлопреносното предприятие задължително публикува одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите - арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ. Следователно, между страните е възникнало правоотношение по договор за покупко-продажба (доставка) на топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е

регламентиран в ЗЕ /чл.139 -чл.148/ и в действалите към процесния период Наредба за топлоснабдяването /отм./, Наредба № 2 от 28.05.2004 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.68 от 03.08.2004 год., отм. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год. и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./. Топлинната енергия за отопление на сграда-етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл.142, ал.2 от ЗЕ и съответстващата норма в отм. ЗЕЕЕ/, като според чл.145, ал.1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда-етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

По делото е било установено, че в конкретния казус е била въведена системата за дялово разпределение. От заключението на приетата по делото СТЕ се установява какво е количеството потребена ТЕ, ТЕ за сградна инсталация, като ТЕ за БГВ не е начислявана. Вещото лице изрично е посочило, че в процесния гараж не е осигурен достъп за отчет на отразените в заключението дати, като по делото са приложени протоколите за неосигурен достъп, както и известия за доставка, в които е отбелязана датата/датите, на които адресът е бил посетен. По делото няма и документ за искане от ответника на допълнителен отчет. От ФДР е бил представен Протокол за заснемане на отоплителните тела в имота и съобразно този протокол, радиаторите са три. Във въззивната жалба се излагат твърдения именно във връзка с отбелязването, че радиаторите са три, като се заявява, че се прави опит „да се узакони по-голям брой радиатори.“ Още в отговора на исковата молба ответникът е заявил, че радиаторите в процесния имот са два. Същият обаче не е направил какъвто и да било опит да установи това твърдение. Основен принцип в гражданското право е, че всяка страна следва да докаже своите твърдения. В о.с.з. на 08.02.2022 г., трето по ред, като първото е било нередовно, са отразени направени доказателствени искания, в които не се иска установяване на соченото обстоятелство. Отделно, тези искания са формулирани неясно, но дори и да бяха ясно и конкретно формулирани, то те се явяват преклудирани, тъй като и по смисъла на чл.131 ГПК е следвало да бъдат направени още в отговора на исковата молба. По силата на концентрационното начало в процеса, страната не може да поправи пред въззивната инстанция пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала в първоинстанционното производство. Да се допусне противното, би означавало да се обезсмисли заложената в процесуалния закон идея за дисциплиниране и ускоряване на исковото производство чрез концентриране в началната фаза на процеса на действията по определяне на исканията и възраженията на страните и по установяване на релевантните за спора факти. След като ответникът е пропуснал да организира защитата си по начин, по който да установи своевременно и законосъобразно всички свои възражения, то не може да бъде възприето твърдението му във въззивната жалба за

конституционни нарушения на негови права и законни интереси.

На основание чл.271, ал.1, пр. 1 ГПК първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 24.07.2022 г. по гр.дело № 60167/2020 г. на СРС, II ГО, 57 с-в в обжалваната част.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца „Топлофикация София” ЕАД- „Техем сървисис“ ЕООД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____